

R O Z S U D O K

V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Franciscyho a sudkýň JUDr. Daniely Sučanskej a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v právnej veci žalobkyne **P. S., s.r.o.** so sídlom v B., IČO: X., zastúpeného JUDr. A. C., advokátkou so sídlom v B., proti žalovanému **JUDr. R. B.**, bývajúcemu v B., **o zaplatenie 1 957,25 €** (58 964 Sk) s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 10 C 160/2006, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 18. mája 2009 sp. zn. 8 Co 36/2009 a Okresného súdu Humenné z 12. novembra 2008 č.k. 10 C 160/2006-155, takto

r o z h o d o l :

Mimoriadne dovolanie **z a m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni do 3 dní náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní 105,36 € do rúk JUDr. A. C., advokátky so sídlom v B..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Humenné rozsudkom z 12. novembra 2008 č.k. 10 C 160/2006-155 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni do 3 dní 58 964 Sk s príslušenstvom (6% úrokom z omeškania ročne od 25. mája 2005 do zaplatenia) a trovy konania 9 693 Sk. Vykonaným

dokazovaním mal za preukázané, že právna predchodkyňa žalobkyne (S. T., a.s.) a žalovaný uzavreli zmluvu o pripojení k verejnej telekomunikačnej službe ISDN (ďalej len „zmluva o pripojení“), na základe ktorej sa stal žalovaný účastníkom používajúcim túto službu. Za služby poskytnuté vo fakturačnom období od 1. októbra 2004 do 31. októbra 2004 žalobkyňa vyfakturovala žalovanému sumu 12 170 Sk (faktúra č. X. zo 4. novembra 2004), vo fakturačnom období od 1. novembra 2004 do 30. novembra 2004 sumu 22 465,50 Sk (faktúra č. X. zo 4. decembra 2004), vo fakturačnom období od 1. decembra 2004 do 31. decembra 2004 sumu 16 157,50 Sk (faktúra č. X. zo 4. januára 2005) a vo fakturačnom období od 1. marca 2005 do 31. marca 2005 sumu 8 171 Sk (faktúra č. X. z 5. apríla 2005). Voči v poradí prvej faktúre podal žalovaný reklamáciu, ktorá bola vybavená v jeho neprospech; voči ostatným faktúram reklamácie nepodal. Pokiaľ žalovaný v konaní namietal, že v rodinnom dome, v ktorom bolo umiestnené koncové telekomunikačné zariadenie, nikto nebýval, v dôsledku čoho ani nemohlo dôjsť k využívaniu služieb poskytovaných právnou predchodkyňou žalobkyne, súd konštatoval, že žalovaný toto tvrdenie ničím nepreukázal. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd prvého stupňa vychádzal z toho, že predmetné faktúry boli žalovanému riadne doručené a uzavrel, že žalobkyňa v konaní preukázala opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove rozsudkom z 18. mája 2009 sp. zn. 8 Co 36/2009 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyňi do 3 dní náhradu trov odvolacieho konania 176,56 € do rúk advokátky JUDr. A. C.. V odôvodnení uviedol, že v zmysle časti VIII. Všeobecných podmienok poskytovania verejnej telekomunikačnej služby ISDN (ďalej len „všeobecné podmienky“) je užívateľ tejto služby povinný každú zmenu adresy na doručovanie oznámiť spoločnosti; až do doručenia oznámenia o zmene adresy sa považuje za adresu určenú na doručovanie adresa, ktorá bola oznámená ako posledná. V prípade doručovania písomností a upomienok zasielaných prostredníctvom pošty sa považujú tieto písomnosti za doručené užívateľovi vtedy, ak zásielka nebola na pošte vyzdvihnutá v určenej odbernej lehote. V tomto smere preto námietky žalovaného o nedoručení faktúr boli neopodstatnené. Až do zániku právneho vzťahu založeného zmluvou o pripojení bolo povinnosťou žalovaného ako užívateľa tejto služby oznamovať právnej predchodkyňi žalobkyne zmenu adresy doručovania. Právna predchodkyňa žalobkyne od uvedenej zmluvy odstúpila až 9. februára 2005. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že bolo na žalovanom, aby preukázal, že koncové telekomunikačné zariadenie v rozhodujúcom čase nikto neužíval, lebo v dome, kde sa

nachádzalo, sa nikto nezdržiaval. V tomto smere však žalovaný neoznačil žiadne dôkazy, ktoré by mohli byť vykonané v občianskom súdnom konaní. Žalovaným označené dôkazy – zoznamy odchádzajúcich hovorov z tohto koncového telefónneho zariadenia nebolo možné zabezpečiť, lebo ich poskytovateľ služby uchováva len po dobu jedného roka. Iný dôkaz však žalovaný neoznačil. V zmysle všeobecných podmienok užívateľ zodpovedá za všetky volania uskutočnené z prístupu ISDN bez ohľadu na osobu, ktorá toto volanie uskutočnila a je povinný zaplatiť cenu za užívanie takto poskytovaných služieb. Súd prvého stupňa z toho správne vyvodil, že bolo na žalovanom, aby preukázal svoje tvrdenia o nevyužití predmetného zariadenia. Žalovaný však svoje tvrdenia nepreukázal. Vzhľadom na to odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.). O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Na základe opakovaného podnetu žalovaného napadol uvedené rozsudky generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) mimoriadnym dovolaním, v ktorom navrhol tieto rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Humenné na ďalšie konanie. Na odôvodnenie mimoriadneho dovolania uviedol, že súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni žalovanú sumu bez toho, aby bol nárok riadne preukázaný. Aj napriek tomu, že žalovaný v konaní žiadal špecifikovať sumu požadovanú žalobkyňou, a to napríklad predložením výpisov odchádzajúcich hovorov za fakturované obdobia (z ktorých by bolo zrejmé či a kam sa z koncového zariadenia telefonovalo), súd prvého stupňa žalovaným navrhované dokazovanie nevykonal. V dôsledku toho jedinými dôkazmi, z ktorých žalobkyňa vyvodzovala pravdivosť svojich tvrdení o existencii dlhu 58 964 Sk sú faktúry vystavené jej právnou predchodkyňou. Takéto dôkazy však nemožno považovať za dostatočné. Názor súdov, že dôkazné bremeno bolo na žalovanom a že práve žalovaný mal preukázať, že koncové telefónne zariadenie v rozhodujúcom čase nemohlo byť použité, je nesprávny. V sporovom konaní platí pravidlo, že dôkazné bremeno ohľadne tvrdených skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý tieto skutočnosti tvrdí. Podľa názoru generálneho prokurátora bolo preto na žalobkyni, aby preukázala svoje tvrdenie o existencii dlhu žalovaného za poskytnuté služby vo výške 58 964 Sk. Pokiaľ tvrdenia účastníkov o základe a výške žalobkyňou uplatneného nároku boli od počiatku rozporné, bolo povinnosťou súdov tieto rozpory odstrániť a za tým účelom sa zaoberať aj uvedenými námietkami žalovaného a až po vykonaní navrhovaného dokazovania posúdiť, či je žaloba (prípadne v akom rozsahu) opodstatnená. Generálny prokurátor za absurdné označil tvrdenie súdu, že nakoľko sa výpisy z hovorov archivujú iba jeden rok, je táto skutočnosť na procesnú

ujmu žalovaného. Naopak, bolo na žalobkyni, aby pre účely ňou vedeného sporu o zaplatenie fakturovaných súm zabezpečila vo svojom záujme uchovanie výpisov odchádzajúcich hovorov. Z uvedených dôvodov dospel generálny prokurátor k záveru, že skutkové zistenia v danej veci nedávali súdom dostatočný podklad pre rozhodnutie, v dôsledku čoho je konanie pred nimi postihnuté vadou v zmysle § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.

Žalobkyňa vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu poprela existenciu dovolacieho dôvodu uplatneného generálnym prokurátorom (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Poukázala na potrebu zohľadniť podstatu v konaní predložených faktúr a tieto faktúry vyhodnotiť nielen jednotlivo vo vzťahu k nároku uplatnenému žalobou, ale tiež vo vzájomnej súvislosti a v kontexte s vyjadreniami žalovaného. Len taký postup totiž podľa jej názoru zodpovedá ustanoveniu § 132 O.s.p. Predložené faktúry neboli len účtovným dokladom vystaveným na úhradu dlžných čiastok, ale z nich vyplýva aj reálne využitie služieb s uvedením konkrétnych údajov o čase, dĺžke, druhu a kvantite poskytnutej služby. Takéto doklady popierajú pravdivosť tvrdení žalovaného o nevyužívaní koncového telefónneho zariadenia. Žalovaným tvrdenú skutočnosť, že v dome sa nikto nezdržoval, a preto pripojenie k sieti ISDN ani nemohlo byť využívané, mal v konaní preukázať žalovaný. Nepredloženie výpisov odchádzajúcich hovorov žalobkyňou nemožno hodnotiť ako neunesenie jej dôkazného bremena. Žalobkyňa z týchto dôvodov žiadala opravný prostriedok generálneho prokurátora zamietnuť a priznať jej náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní.

Žalovaný sa stotožnil s dôvodmi podaného mimoriadneho dovolania. Zopakoval, že dom, v ktorom sa nachádza koncové telefónne zariadenie, je celou jeho rodinou dlhodobo neobývaný a nemá k nemu nikto iný prístup. Reklamáciu faktúry č. X. vybavila právna predchodkyňa žalobkyne povrčne a pre žalovaného neuspokojivo. Napriek tomu, že nezaplatil splatnú sumu do 15 dní od doručenia upomienky, nezablokovala telefónnu linku. V danom prípade porušila nielen zmluvu o pripojení, ale i všeobecné podmienky; z tohto dôvodu žalovaný považoval reklamáciu za uznanú. Ďalšie faktúry mu neboli vôbec doručené a je vecou žalobkyne, aby dokázala ich doručenie a správnosť v nich uvedených údajov. Skartáciou dokumentácie k uvedeným faktúram sama právna predchodkyňa žalobkyne spôsobila, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno. Postupom súdov, ktorým neopodstatnene a v rozpore so zákonom preniesli dôkazné bremeno na žalovaného, došlo k procesnej vade v zmysle § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p. Vzhľadom na to žalovaný žiadal napadnuté rozhodnutia súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie

konanie, resp. rozsudok odvolacieho súdu zmeniť tak, že žaloba sa zamietne a jemu sa prizná náhrada trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) na základe mimoriadneho dovolania podaného včas generálnym prokurátorom (§ 243g O.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že tento opravný prostriedok nie je podaný dôvodne.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. s použitím § 243i ods. 2 O.s.p. vyplýva, že súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní je viazaný tak rozsahom mimoriadneho dovolania, ako aj v ňom uplatneným dôvodom, vrátane jeho obsahového vymedzenia. Obligatórne sa zaoberá len vadami konania uvedenými v ustanovení § 237 O.s.p. a inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na uvedenú zákonnú povinnosť Najvyšší súd Slovenskej republiky predovšetkým skúmal, či v konaní nedošlo k takýmto vadám. Vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli generálnym prokurátorom tvrdené a ich existencia v konaní o mimoriadnom dovolaní ani nevyšla najavo.

Generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní namieta, že v konaní na súdoch nižších stupňov došlo k tzv. inej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.). O procesnú vadu tejto povahy ide tiež vtedy, keď súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku a jeho procesné pochybenie malo za následok, že jeho rozhodnutie vo veci je nesprávne.

Úvodom treba poukázať na to, že mimoriadne dovolanie sa netýka otázky doručenia predmetných faktúr; nenamieta sa v ňom, že závery súdov nižších stupňov ohľadom okolností, za ktorých došlo k doručeniu predmetných faktúr žalovanému, sú nesprávne. V dôsledku toho sa Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní o mimoriadnom dovolaní nezaoberal námietkami žalovaného o ich nedoručení, ktoré zopakoval aj vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu, a (z dôvodov vysvetlených bližšie už v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu) vychádzal z toho, že uvedené faktúry boli žalovanému riadne doručené.

Podľa § 101 ods. 1 O.s.p. sú účastníci povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné

prostriedky a že dbajú na pokyny súdu. Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti (§ 153 ods. 1 O.s.p.).

V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacia zásada. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ účastník konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti účastníka, ktorý nesplnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení stanovenú v § 101 a § 120 ods. 1 vety prvej O.s.p., alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec).

Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napríklad v konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremeno tvrdenia v tom, že so žalovaným (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti; žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať uzavretie zmluvy a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Žalovaný (dlžník) nie je procesným subjektom, ktorého by sa vyššie spomenuté procesné povinnosti netýkali; pokiaľ sa chce v konaní úspešne brániť, musí tvrdiť, že za poskytnuté plnenie zaplatil a na svoje

tvrdenie musí označiť dôkazy. Teória v tejto súvislosti hovorí o tzv. presúvaní dôkazného bremena. Ide tu o rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi účastníkov konania v závislosti na aktuálnom stave (priebehu) konania a na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti účastníkov hmotnoprávneho vzťahu.

Otázku splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť na preukázanie tvrdení dôkazy musí súd vždy riešiť so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

V danom prípade uzavretie zmluvy o pripojení potvrdil aj žalovaný (otázka uzavretia tejto zmluvy nebola medzi nimi sporná). Žalobkyňa na preukázanie svojho tvrdenia o poskytnutí plnenia predložila súdu ako dôkaz štyri faktúry. V týchto faktúrach sú jednotlivé plnenia špecifikované jednak podľa fakturačného obdobia, druhu, jednotkovej ceny, času a množstva [napríklad vo faktúre č. X. išlo fakturačné obdobie „01.10.2004 – 31.10.2004“ s tým, že ako pravidelný poplatok (pozn. dovolacieho súdu: povinnosť platiť ktorý má účastník až do zániku právneho vzťahu založeného zmluvou o pripojení spravidla aj v prípade, že iné služby nevyužíva) uvádza „ST ISDN Dynamik zmenou TP1“ v množstve 1, cene 649 Sk (bez DPH), ďalej ako poplatky za prevádzku sa uvádzajú „internet 0,19 tr. A“ v množstve 2, čase 3:08:59 a cene 113,80 Sk (bez DPH), ďalej „miestne volania“ v množstve 44, čase 0:46:58 v cene 0,00 Sk, „volania na O.“ v množstve 32, čase 0:34:36 a cene 244,20 Sk (bez DPH) a volania na „zahraničný mobil“ v množstve 31, čase 12:54:47 a cene 9 219,90 Sk (bez DPH), spolu v cene 12 170,00 Sk (s DPH)]. Na preukázanie svojho tvrdenia o nezaplatení za poskytnuté plnenia žalobkyňa predložila súdu upomienky adresované žalovanému (napokon, skutočnosť, že nedošlo k zaplateniu sporných súm, ani nebola sporná). S poukazom na vyššie uvedený stručný výklad o bremene tvrdenia a bremene dôkazu možno konštatovať, že predložením týchto dokladov žalobkyňa plnila povinnosť účastníka konania označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Na druhej strane žalovaný, plniac svoju povinnosť tvrdenia, uvádzal, že plnenia podľa zmluvy o pripojení (pozn. dovolacieho súdu: zrejme aj vrátane plnenia, za ktoré je účastník povinný platiť pravidelný poplatok až do zániku právneho vzťahu založeného zmluvou o pripojení) mu nemohli byť poskytnuté, lebo koncové zariadenie nebolo nikým využívané. Žalovaný ale na preukázanie tohto svojho tvrdenia neoznačil žiadne dôkazy. Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je v dôsledku toho správny záver súdov

nižších stupňov, že žalovaný nesplnil svoju procesnú povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Generálny prokurátor namieta, že dôkaz, o ktorý žalobkyňa oprela svoje tvrdenie o existencii dlhu 58 964 Sk (žalobkyňou predložené faktúry), je nedostatočný a že súdy mali vyhovieť návrhu žalovaného na vykonanie dokazovania výpisom z odchádzajúcich hovorov, lebo len tak by bolo možné zistiť, kedy a kam bolo z koncového zariadenia volané. Zo spisu vyplýva, že takýto dôkaz (z dôvodov vysvetlených už odvolacím súdom) nemohol byť v konaní vykonaný. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu však v danom prípade nevykonanie uvedeného dôkazu nemalo zásadný význam.

So zreteľom na individuálne okolnosti preskúmvanej veci treba osobitne zdôrazniť podstatu tvrdení žalovaného. Keďže argumentoval tým, že telefónne zariadenie v rozhodujúcom čase nebolo vôbec (nikým) využívané, bola bez právneho významu otázka bližšieho zisťovania údajov evidovaných žalobkyňou o tom, kedy a kam sa z neho telefonovalo. Opodstatnený je preto záver, že z aspektu toho, čo žalovaný tvrdil, aby dosiahol zamietnutie proti nemu smerujúcej žaloby, by vykonanie dokazovania týmto dôkazom bolo v preskúmvanej veci nielen nemožné (vzhľadom na dobu, po ktorú sa podklady archivujú), ale aj nadbytočné. Pokiaľ chcel byť žalovaný v konaní úspešný, mal prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania a na svoje tvrdenia (o nevyužívaní koncového zariadenia) mal označiť dôkazné prostriedky. V uvedenom zmysle ale žalovaný procesnú povinnosť tvrdenia nesplnil.

Z dôvodov vyššie uvedených dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že generálny prokurátor neopodstatnene podal mimoriadne dovolanie argumentujúc, že v konaní došlo k procesnej vade konania v zmysle § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p. Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho opravný prostriedok zamietol podľa § 243b ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.

Povinnosť nahradiť trovy konania v konaní o mimoriadnom dovolaní má ten, kto podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania (§ 148a ods. 2 O.s.p.). V danom prípade dal uvedený podnet žalovaný. Žalobkyňa vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu požiadala o priznanie náhrady trov tohto konania a požadovanú náhradu vyčíslila. Najvyšší súd Slovenskej republiky žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyňi náhradu trov dovolacieho konania vo výške zodpovedajúcej odmene advokáta za jeden úkon právnej

služby (vyjadrenie k dovolaniu vypracované advokátkou zastupujúcou žalobkyňu). Vychádzal z ustanovení § 10 ods. 1 a § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Žalobkyni priznal náhradu trov dovolacieho konania v celkovej výške 105,36 € [81,33 € (vyjadrenie k mimoriadnemu dovolaniu) + 7,21 € (režijný paušál) + 16,82 € (DPH 19 % zo súčtu 81,33 € + 7,21 €)].

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. septembra 2010

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková